

Uitleg van een bijbelgedeelte

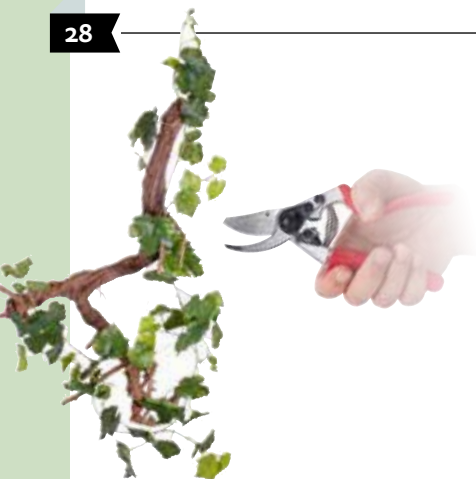
‘Iedere rank aan mij die geen vrucht draagt snijdt hij weg.’

(Johannes 15:2)

Hoe kan een wijnbouwer in zijn wijngaard meteen al ranken die geen vrucht dragen afkappen? Dat zou toch vreemd zijn? Hoe zit dat met Jezus' woorden? Ik liet de grondtekst nog een keer op me inwerken, vertelt Egbert Brink. En toen viel het kwartje.

De vergelijking met een wijngaard heeft onze God de eeuwen door gemaakt. Hij noemde zichzelf de eigenaar en zijn mensenkinderen de wijngaard. Een wijngaard met alles erop en eraan: planten, wijnstokken, ranken, houten dragers, de druiven in de groei. Als God het over zijn volk had, sprak Hij graag in het vertrouwde beeld van een wijngaard.

Dankzij een wijnboer snap ik mijn Wijnboer

Wijngaarden zie je overal in Israël, net als wanneer je in Frankrijk of Duitsland door de wijnstreken rijdt. En voor Israël was het ook een belangrijk symbool. Zoals Canada het eikenblad heeft, zo Israël de weelderige tros met druiven.

God de Vader is de Eigenaar. Hij houdt van zijn mensen, Hij houdt van zijn wijngaard (u en ik). Hij besteedt er volop aandacht aan. God is er zuinig op. En gaat zorgvuldig met de planten en de ranken om. Wat is zijn bedoeling? Wat wil Hij bereiken? Een wijngaard die er mooi uitziet: goed verzorgd, in de groei of in de bloei. Hij wil uiteindelijk volop kunnen genieten van de opbrengst. Daar is Hij op uit. Hij wil graag dat zijn mensen tot ontwikkeling, tot groei en bloei komen. Als sappige druiven van de beste kwaliteit. Dat gaat niet zomaar..., er is ook veel weerbarstigheid en tegenwerking of afbrekende kracht.

De wijnbouwer

In een gesprek dat ik had met een wijnbouwer, kwam dit afscheidwoord van Jezus ter sprake. Mooie woorden over de Wijnstok en de ranken en zo. Maar ik

begrijp iets niet. Jezus sprak deze vergelijking toch uit in het voorjaar, bij het afscheid van zijn leerlingen? Snoeien, dat lijkt mij duidelijk, dat snapt iedereen, dat is nodig wil je niet een weelderige bladergroei krijgen. Maar wat ik niet begrijp, dat zijn die eerste woorden: *Iedere rank aan mij die geen vrucht draagt, snijdt hij weg...* Hoe kan een wijnbouwer in zijn wijngaard aan het werk zijn en

meteen al ranken die geen vrucht dragen, afkappen!? Dat is niet alleen veel te radicaal, het is ook bepaald niet handig. Het zou een karige bedoening worden. De opbrengst zou een stuk minder zijn.

Dat pak ik heel anders aan, sprak de wijnboer, als ranken nog geen vrucht dragen in het voorjaar. Ranken hebben de neiging naar beneden te groeien en omlaag te kronkelen. Ze zoeken hun weg naar beneden, laag bij de grond. En

als ze op de grond terechtkomen, raken ze besmeurd. Bij regen komen ze in de modder terecht en vervolgens krijg je al snel last van meeldauw. Wat wij doen, is dit. Wij lopen met emmers door de wijngaard op zoek naar zulke ranken. We bukken en gaan door de knieën, we rapen ze op, wassen ze schoon. En daarna binden we ze op of wikkelen ze om het latwerk. Ze hebben licht en water

nodig. Zo geef ik ze de nodige ruimte. Ik snijd ze dus niet weg, maar neem ze op. Ik geef ze nog een kans, ze staan nog aan het begin. Zou de Heer het mis hebben?

Hij wil uiteindelijk volop kunnen **genieten** **van de opbrengst**

Wegnemen – opnemen

Dat zet aan het denken. Wat deze wijnbouwer vertelt, is normaal gesproken helemaal in de lijn van de grote

Wijnbouwer! Niemand zo geduldig en zorgvuldig als God. Hij zet niet zomaar het mes erin... Tot mijn verrassing en ontdekking zegt Jezus dat ook niet. Hij heeft het niet over *wegnemen* (ap-airo) maar letterlijk: nemen (airo). Zoals bij: manden worden opgeraapt, en: het kruis op zich nemen... dat is hetzelfde woord. *Iedere rank die geen vrucht draagt, neemt Hij (op) en iedere rank die wel vrucht draagt, snoeit hij bij.* Vreemd dat de meeste vertalingen toch kiezen voor wegsnijden of wegnemen. Dat gebeurt pas in vers 6 bij de oogst, als de ranken alle verzorging hebben gehad en nog steeds niets produceren.

Het liefst houd ik vast aan de wijsheid van de wijnbouwer. Dus niet: die neemt Hij weg, maar: die neemt Hij op. Wanneer er geen vrucht te zien is en het weinig oplevert, dan oefent Hij eerst geduld. Dat is geweldig liefdevol en genadig. Hij snijdt je niet zomaar af, maar neemt je eerst onder handen. Hij bukt zich om je op te rapen. Hij reinigt je en wast je schoon. Zo besteedt hij de nodige aandacht aan je, zet je vast, richt je

Daarom is het nodig weg te halen **wat je afleidt van de stam**

omhoog. Dan kunnen ook deze ranken het zonlicht bereiken en niet laag bij de grond blijven.

Naar het licht brengen

Gelukkig maar! Anders was het snel met jou en mij gedaan. Het is de taak van dienaren, werkers in de wijngaard, om de Vader na te volgen. Om helemaal in zijn lijn te verzorgen. Zorgzaam, geduldig, naar het licht van de Vader brengen. Hij wil iets van zichzelf in jou terugzien. Hij heeft je gemaakt, tot leven geroepen. En hij wil graag zien dat ieder tot groei en bloei komt, vrucht draagt, tot zijn of haar recht komt. Vrucht dragen, dat is je levensdoel. Van betekenis zijn voor God en de ander. Liefde ontvangen en delen,

aandacht ontvangen en geven, taken uitoefenen, ingeschakeld worden door de Vader. Het is zijn wijngaard!

Zeker, snoeien is ook nodig. Want als de rank maar groeit en groeit, krijgt hij te veel blad. Hij wordt te veel rank om vrucht te kunnen dragen. Alle energie gaat naar wat minder belangrijk is. Daarom is het nodig weg te halen wat je afleidt van de stam. Soms moet je scherp zijn en het mes in al die activiteiten zetten. Dat is niet om je weg of kapot te snoeien, al voelt dat soms zo. Maar met de bedoeling je vruchtbaar te maken. Het gaat niet om het maximum, het optimum telt. Je kunt God niet méér blij maken dan dat zijn liefde wordt beantwoord. ■